

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **M. K.**, státní přísl. Ukrajina, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, P.O. BOX 78, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.5.2010, čj. CPR-3258-2//ČJ-2010-9CPR-V234,

t a k t o :

I Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3.5.2010, čj. CPR-3258-2//ČJ-2010-9CPR-V234, **se zrušuje** věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení uvedeného rozhodnutí, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ostrava, Inspektorátu cizinecké policie Přerov, vydanému pod čj: CPOV-1486/ČJ-2010-074066-SV ze dne 16.2.2010 o správním vyhoštění z území ČR s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území na tři roky. Změna spočívala v tom, že výrok, kde se podle ustanovení § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu vylučuje odkladný účinek odvolání, byl vypuštěn a ve zbytku bylo odvolání zamítnuto a další výroky napadeného rozhodnutí byly potvrzeny.

Žalobce v podané žalobě namítá, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, že napadené rozhodnutí pro něj znamená nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Poukázal na to, že na území ČR žije stabilním a intenzivním soukromým a rodinným životem v obci Š. i s manželkou a se synem. Na území Evropské unie žije rovněž s dcerou, která jeho i jeho manželku finanční podporuje a na jejíž pomoci jsou finančně závislí. Žalobce uvedl, že jeho manželka má vážné zdravotní problémy a prodělala akutní cévní mozkovou příhodu a že v případě návratu do země původu by její život byl

bezprostředně ohrožen, čímž se žalovaný podrobně nezabýval. Manželé jsou závislí na synovi, syn vyrostl na území ČR a studuje zde a jsou přesvědčeni o tom, že není možné, aby byli s manželkou od syna odděleni. Navíc jsou s manželkou odkázáni na finanční pomoc dcery, která žije v Německu a je manželkou a tedy rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Rodiče v ČR pravidelně s vnučkou navštěvuje. Žalobce vytýká žalovanému, že se k námitce o tom, že žalobce žije na území EU se synem a manželkou a je závislý na pomoci dcery nevyjádřil, v čemž spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Poukázal na to, že v obci Š. je v budově č.p. X ve prospěch jeho a jeho manželky zřízeno věčné břemeno a že tuto nemovitost mohou dle občanského práva doživotně užívat. Je přesvědčen o tom, že stupeň integrace jeho a jeho manželky v samosprávném společenství občanů, kterým je obec Š., dosáhl takové intenzity, že se na něj musí vztahovat ochrana soukromého života chráněná mimo jiné čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Své začlenění do obce Š. dokládá vyjádřením obce, peticí občanů obce a usnesením zastupitelstva obce Š. Ani námitkou, že vytržení žalobce ze samosprávného společenství občanů Š. bude porušeno jeho právo na soukromý život se žalovaný nevyjádřil. Je přesvědčen o tom, že jeho vycestování není pro rozpor s mezinárodními závazky České republiky možné.

Dále žalobce vytýká žalovanému a prvoinstančnímu správnímu orgánu, že se nevypořádali s přiměřeností délky a charakteru správního vyhoštění žalobce a neposuzovali ji vzhledem k povaze protiprávního jednání žalobce či jejich práv, která tímto rozhodnutím jsou dotčena. V rámci této námítky vytýká žalovanému, že uvedl, že policie nemá možnost správního uvážení a na druhou stranu policie přihlíží k přiměřenosti přijatého opatření, takže závěr žalovaného je dle žalobce vnitřně rozporný. Měl se dle žalobce zabývat i úvahou, zda se protiprávního jednání dopustil zaviněně.

Žalobce dále považuje výrok, podle kterého doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, je shodná s dobou vykonatelnosti, za nezákonný a neústavní. Žádný zákon, ani zákon o pobytu cizinců, nezakládá pravomoc správního orgánu prvního stupně nebo žalovaného stanovit dobu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Poukazuje na to, že speciální úprava vykonatelnosti rozhodnutí je v § 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, kde jsou definovány případy, kdy rozhodnutí není ani vykonatelné. Žádné ustanovení zákona o pobytu cizinců neumožňuje správnímu orgánu závazně určit jiný způsob vykonatelnosti správního rozhodnutí než jak je zde uvedeno a ve správním řádu. Nesouhlasí s názorem žalovaného, že ze zákonné úpravy vyplývá, že správní orgán může stanovit běh doby. Z pravomoci stanovit dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, nelze vyvodit pravomoc stanovit běh této doby. Běh této doby stanoví pouze a jedině zákon. Z výkladu žalovaného by plynulo, že by mohl rovněž stanovit běh této doby i jinak, např. že doba je shodná s dobou právní moci, nebo že začíná běžet od splnění podmínky.

Vytýká také žalovanému, že se nevypořádal s přiměřeností přijatého opatření, tj. s dobou, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území, stanovenou na maximální možné hranici tří let. Znovu poukázal na to, že mu je 63 a manželce 58 let, a vyhoštění by pro ně mohlo znamenat vytržení ze společenství, do kterého jsou plně integrováni.

V další námitce žalobce vytýká žalovanému, že překročil meze správního uvážení, když rozhodl o vyhoštění žalobce na Ukrajinu přes jeho integraci v české společnosti, rodinné, sociální a přátelské vazby, které zde má a přes délku pobytu v ČR.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že důvodem vydaného rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce na území ČR pobýval od 25.12.2005 do

16.2.2010 neoprávněně bez víza a následně od 13.1.2008 do 16.2.2010 i bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn. Ve zbytku odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Ze správního spisu, který soudu předložil žalovaný správní úřad, soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Dne 16.2.2010 byla žalobce zajištěn orgány Policie ČR, neboť při pobytové kontrole nebyl schopen prokázat legálnost a oprávněnost svého pobytu na území ČR žádným dokladem proto byl předveden na inspektorát, kde lustrací bylo zjištěno, že žalobce přicestoval do ČR dne 2.1.2003, na platný cestovní doklad a vízum opravňující jej k pobytu po dobu 180 dnů; po uplynutí platnosti víza však žalobce nevycestoval a dne 2.7.2003 požádal o přiznání statutu uprchlíka. Dne 25.5.2004 nabylo právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jímž bylo řízení o azylu skončeno jako nedůvodné. Dne 17.8.2004 byl žalobci udělen výjezdní příkaz platný do 31.8.2004. Po skončení platnosti tohoto výjezdního příkazu nevycestoval a dne 7.9.2004 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu jednoho roku s lhůtou k vycestování do 8.9.2004. Dne 10.11.2005 žalobce opět přicestoval do ČR na základě víza platného od 9.11.2005 do 10.1.2006, opravňujícího jej k pobytu na 45 dnů v období stanovené platnosti víza; poslední platné vízum tak opravňovalo žalobce k pobytu pouze do 24.12.2005; od 25.12.2005 až do dne pobytové kontroly, tj. dne 16.2.2010, pobýval na území ČR žalobce bez víza a následně od 13.1.2008 i bez platného cestovního dokladu, a tím naplnil důvody uvedené § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1,2 zákona o pobytu cizinců.

S žalobcem bylo ještě v den zadržení zahájeno správní řízení za účelem vyhoštění z území ČR a poté, co bylo policii zasláno závazné stanovisko ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince, rozhodl orgán Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ostrava, Inspektorát cizinecké policie Přerov o správním vyhoštění žalobce s dobou, po kterou nelze umožnit jeho vstup na území ČR na tři roky s tím, že tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, bylo rozhodnuto také o tom, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.

V protokolu o vyjádření účastníka řízení (ze dne 16.2.2010) žalobce uvedl, že jazyku v kterém je řízení vedeno rozumí, nežádal tlumočníka a sdělil, že poučení porozuměl. Po seznámení se s podklady řízení žalobce uvedl, že po příjezdu do ČR nejdříve bydlel u pana V. a v obci Š., za půl roku se přestěhoval do domu čp. X v obci Š., kde bydlel se svojí manželkou N. K. a svým synem Y. K., a to do dne kontroly cizineckou policií. Přivydělával si příležitostnou práci u sousedů na zahrádkách a při zednických či stolařských pracích. Po uplynutí platnosti víza z ČR nevycestoval, neboť, jak uvedl, má zde rodinu a manželka je nemocná. Manželka prodělala operaci srdce, náklady na operaci uhradili se synem a s dcerou, která žije v Německu. Synovi žalobce chce pomoci splatit dluhy za ošetřování manželky a proto nemůže vycestovat z území. Pobyt se nesnažil zlegalizovat, manželka jeho cestovní doklad dala, dle jeho vyjádření, nějakému advokátovi, jehož jméno nezná. Ztrátu cestovního dokladu nikde nehlásil. Skutečnost, že manželka pobývá na území ČR neoprávněně od roku 1998 mu byla známa.

Správní orgán, dle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, spatřoval závažnost protiprávního jednání žalobce, především v jeho neoprávněném pobytu na území ČR po dobu téměř 5-ti let, během kterého žalobce neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu, jak uvedl také do protokolu o výsledku účastníka řízení sepsaného dne 16.2.2010. Doba, po

kteřou nelze umožnit cizinci vstup na území ČR byla stanovena s ohledem na zájem státu na dodržování veřejného pořádku. Správní orgán posoudil, že důsledek rozhodnutí je přiměřený z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, i když žalobce do protokolu uvedl, že na území republiky má rodinné vazby a to manželku a syna. Žalobce také v průběhu správního řízení uvedl, že nemá žádný důvod, který by mu bránil v návratu do země původu.

Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání. Důvody uvedené v odvolání jsou shodné s důvody, které žalobce uvedl v podané žalobě.

Dne 3.5.2010 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým část prvostupňového rozhodnutí změnil tak, že výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání vypustil a ve zbylé části odvolání zamítl a další výroky potvrdil. Ohledně námitek týkajících se překážek vycestování uvedl, že znovu vyžádal závazné stanovisko, kterým bylo potvrzeno původní závazné stanovisko a opět bylo konstatováno, že vycestování žalobce je možné. V průběhu řízení žalobce nepředložil žádné relevantní skutečnosti, na základě kterých by bylo možno stanovisko správního orgánu změnit. Poukázal také na to, že oba manželé jsou občany Ukrajiny, pobývají zde dlouhodobě neoprávněně (manželka 12 let), syn má zde povolen pobyt pouze za účelem studia a v době, kdy si zde žalobce s rodinou zajišťoval bydlení, pobýval již na území neoprávněně a pokud zde tedy budovali nějaké vazby, musí si nést následky jejich přerušeni sami. Správnímu orgánu navíc nejsou známy žádné informace, které by mohly vzbuzovat oprávněné obavy účastníka řízení z vážné újmy v případě jeho návratu na Ukrajinu.

K námitce, že tvrzení správního orgánu o tom, že doba po kterou nelze umožnit účastníkovi vstup na území ČR, je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, zákon nikde neuvádí, a proto je rozhodnutí nezákonné a neústavní uvedl, že s účinností od 24.11.2005 došlo ke změně zákona o pobytu cizinců a v novém znění je uvedeno, že dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění. Také v § 119 odst. 1 se uvádí, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Z uvedeného vyplývá, že se nově stanoví doba, od které počíná běžet lhůta pro omezení vstupu na území v souvislosti se správním vyhoštěním cizince.

K námitce, že správní orgán prvního stupně porušil ustanovení § 2 a 3 správního řádu uvedl, že žalobce pouze cituje ustanovení, aniž by blíže konkretizoval jak měl správní orgán ustanovení porušit. Námitku tedy považuje za účelovou.

K námitce, že správní vyhoštění v délce stanovené rozhodnutím je nesprávné a nepřiměřené uvedl, že doba po kterou nelze umožnit vstup na území byla stanovena na tři roky vzhledem ke skutečnosti, že účastník řízení pobýval na území po dlouhou dobu jak bez cestovního dokladu, tak i bez platného víza.

K postoji obce Š. uvedl žalovaný, že jejich postoj chápe, ale že obecným důvodem správního vyhoštění je ochrana státu a společnosti, že pokud jsou splněny zákonné podmínky, je správní orgán povinen správní vyhoštění vydat. Jediným důvodem pro nevydání rozhodnutí je ustanovení § 120 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný posoudil na straně jedné prokázaná protiprávní jednání, na straně druhé namítané rodinné vazby a dospěl k závěru, že vzhledem k povaze vědomého protiprávního jednání účastníka řízení s přihlédnutím k délce neoprávněného pobytu, převážil společenský zájem na ochraně před porušováním právních norem ČR nad zájmem na ochraně rodinných vztahů. Rozhodnutí nesporně představuje zásah

do soukromého a rodinného života cizince, ale s ohledem na závažnost a délku úmyslného protiprávního jednání, nepovažuje odvolací orgán zásah za nepřiměřený. V návrhu na vyloučení odkladného účinku odvolání uvedl, že jej s ohledem na zajištění cizince za účelem jeho předání podle mezinárodní dohody považuje za nadbytečné a proto výrok ohledně něj zrušil.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). O žalobě rozhodl rozsudkem bez jednání, neboť obě strany s tímto postupem vyslovily souhlas (§ 51 s.ř.s.).

Podle ustanovení § 118 odstavce 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (zákon o pobytu) se správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.

Podle odstavce 2 téhož právního ustanovení se pro účely správního vyhoštění za přechodný pobyt na území považuje i neoprávněné zdržování se cizince na území nebo zdržování se cizince v tranzitním prostoru mezinárodního letiště anebo pobyt na vízum udělené podle zvláštního zákona nebo pobyt do právní moci rozhodnutí ministerstva o udělení oprávnění k pobytu za účelem poskytnutí dočasné ochrany na území nebo soudu o žalobě ve věci dočasné ochrany. Nebude-li v takovém případě rozhodnuto o správním vyhoštění, protože důsledkem tohoto rozhodnutí by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, policie cizinci udělí výjezdní příkaz. Cizinec je povinen vycestovat z území v době stanovené výjezdním příkazem.

V případě žalobce bylo rozhodnuto o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 ust. odst. 1 písm. c) bodů 1, 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterých policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn nebo pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Žalobce v podané žalobě vytýká žalovanému, že nesprávně vyhodnotil dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Tato námitka je nedůvodná.

Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1,2 zákona o pobytu cizinců a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, byla stanovena na tři roky. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce porušil platné právní předpisy České republiky, když od 25.12.2005 až do dne pobytové kontroly, tj. dne 16.2.2010, pobýval na území ČR žalobce bez víza a následně od 13.1.2008 i bez platného cestovního dokladu.

K tomu je třeba poznamenat, že cizinec, který se nachází na území ČR dlouhodobě a vědomě nelegálně, je v situaci, kdy musí počítat s tím, že jeho rodinné vztahy a ostatní vazby se budou v budoucnu s vysokou pravděpodobností realizovat mimo území České republiky. Pokud si však cizinec začne budovat rodinné vazby na území jiného státu i v době, kdy jeho pobyt je spojen s porušováním právních předpisů,

nemůže být tato skutečnost sama o sobě považována za důvod, pro který nelze rozhodnout o správním vyhoštění, neboť by vždy šlo o zásah do rodinného a soukromého života.

Tuto uplatněnou námitku soud tedy nepovažuje za důvodnou, neboť omezení, které institut správního vyhoštění obsahuje, se z hlediska souladu s ústavním pořádkem a právním řádem České republiky žalovaný správní orgán v obecné poloze dostatečně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí a k námitce zásahu do rodinného života správní orgán tuto okolnost zohlednil v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Podle ust. § 119a odst.2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o vyhoštění vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Správní orgán posoudil otázku, zda v daném případě je zájem správních orgánů na ochraně zájmů státu a společnosti nadřazen osobním a rodinným poměrům žalobce, a přitom dovodil, že jednání žalobce je natolik závažné, že bylo nutné přistoupit k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán připustil, že rozhodnutím bude zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce, ale že s ohledem na závažnost a délku úmyslného protiprávního jednání nepovažuje tento zásah za nepřiměřený. Přitom zohlednil vazby žalobce vybudované na území ČR i postoj obce Š. a jejích obyvatel, vyjádřený v petici předložené správnímu orgánu.

Závěrem je možno konstatovat, že rozhodnutí o správním vyhoštění cizince je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je při vydání takového rozhodnutí tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20.2.2007, č.j. 10 Ca 330/2006 - 89, dostupný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod [Sb. NSS 1230/2007](#)). V daném případě ale žalobcem vytvořené rodinné vazby nemohou převážit nad tak zásadním a dlouhodobým porušením veřejného pořádku, kterého se žalobce dopustil. Při zvážení všech uvedených skutečností proto soud dospěl k jednoznačnému závěru, že přezkoumávané rozhodnutí o vyhoštění neznamená nepřiměřený zásah do práva na soukromí a rodinný život žalobce.

Naopak důvodná je dle soudu námitka žalobce, že výrok rozhodnutí, dle něhož doba vykonatelnosti rozhodnutí je shodná s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR, nemá zákonnou oporu, neboť neexistuje ustanovení zákona, které by umožňovalo správnímu orgánu stanovit běh doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR.

Žalovaný k této odvolací námitce v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na novelu zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 428/2005 Sb. účinnou od 24.11.2005 a potvrdil závěr prvostupňového správního orgánu o tom, že doba, po kterou nelze umožnit vstup cizince na území České republiky je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Z ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že dobu, po kterou nelze umožnit vstup na území, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění. V ust. § 119 odst. 1 se uvádí, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území. Z toho žalovaný dovozuje, že se nově stanoví doba, od které počíná běžet lhůta pro omezení vstupu na území v souvislosti se správním vyhoštěním cizince. Podle dosavadní právní úpravy byla doba, po kterou nelze umožnit vstup na území, stanovena dobou platnosti rozhodnutí, tzn., že doba, po kterou byl cizinci umožněn vstup na území počínala běžet okamžikem vydání rozhodnutí o

správním vyhoštění, t.j. ještě za jeho pobytu na území. Tímto způsobem fakticky docházelo k neodůvodněnému zkracování doby takového omezení ještě před jeho realizací.

Soud konstatuje, že rozhodnutí o správním vyhoštění obsahuje několik výroků – zejména je rozhodnuto o tom, že se správní vyhoštění ukládá, je stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, a povinnost vycestovat v určité lhůtě. Pokud jde o otázku vykonatelnosti, poukazuje soud na to, že vykonatelnost se vztahuje dle právní úpravy provedené zákonem o pobytu cizinců pouze k povinnosti vycestovat. Zákon o pobytu cizinců v § 118 odst. 1 věta druhá ukládá policii, aby v rozhodnutí stanovila dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Z žádného zákonného ustanovení ale nevyplývá oprávnění policie stanovit počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, resp. oprávnění stanovit, že běh této doby se odvíjí od vykonatelného rozhodnutí. Toto oprávnění by muselo být výslovně v zákoně uvedeno tak, že by zákon vázal běh doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, na vykonatelnost rozhodnutí. Takto ale úprava provedena není.

Bylo by možné připustit výklad, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, je vázána na vykonatelnost rozhodnutí, protože jinak rozhodnutí o správním vyhoštění postrádá smysl. Lze však připustit i výklad, že vykonatelnost se vztahuje pouze k povinnosti opustit území, když výslovně ze zákona nevyplývá povinnost stanovit počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území.

Městský soud v Praze při přezkoumání důvodnosti námitky žalobce, ve které vytýká správním orgánům, že bez zákonné opory rozhodly o podmíněnosti běhu lhůty, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území republiky, s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného zejména v rozsudku ze dne 15.12.2009, č.j. 8 As 59/2009-95 nebo i v rozsudcích ze dne 30.7.2009, č.j. 2 As 65/2009-69 a ze dne 25.4.2008, č.j. 4 As 24/2008-77, dostupné na www.nssoud.cz. V citovaných rozhodnutích Nejvyšší správní soud uložil městskému soudu, aby se zabýval otázkou, zda jím přijatý výklad daného ustanovení, primárně zaměřeného na ochranu práv vyhoštěného cizince, který požádal o udělení mezinárodní ochrany, nemíří nepřipustně v neprospěch stěžovatele. Vytkl městskému soudu, že jeho výklad učiněný v rozsudku, který byl přezkoumáván citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 15.12.2009, č.j. 8 As 59/2009 – 95, vedl k závěru, že se běh doby, po kterou nelze umožnit vstup na území, staví po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany, přestože takový závěr z daného ustanovení *prima facie* nevyplývá.

Zákonem č. 428/2005 Sb. byl od 24.11.2005 byl novelizován § 118 zákona o pobytu cizinců tak, že původní věta druhá „Doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, je stanovena dobou platnosti rozhodnutí“ byla nahrazena větou „Dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince.“ Z této změny však nevyplývá, že by mohlo dojít k přerušení běhu doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR. Naopak správní orgány, které uvedenou dobu v rozhodnutí stanoví, jsou nadále vázány ustanoveními zákona o pobytu cizinců a je jejich povinností, aby své závěry učiněné v rozhodnutí odůvodnily příslušnými zákonnými ustanoveními. Stejnou povinnost měl i žalovaný, který rozhodoval o odvolání proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění.

Vzhledem k tomu, že žalovaný, ani prvostupňový správní úřad řádně neodůvodnili, na základě jakého konkrétního právního ustanovení dospěli k závěru, že doba, po kterou cizinci

nebyl umožněn vstup na území, je vázána na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, je třeba napadené rozhodnutí v této části považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z jeho odůvodnění není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria.

Vzhledem k výše uvedenému závěru soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů soud shledal žalobu z části důvodnou, proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen. s.ř.s.). Správní orgány jsou právním názorem, vysloveným městským soudem v dalším řízení vázány (ustanovení § 78 odst.5 s.ř.s.).

Na žalovaném správním úřadu nyní bude, aby se znovu zabýval odvoláním žalobce proti vydanému rozhodnutí o vyhoštění a s ohledem na výše uvedené se vypořádal se skutkovými a právními závěry prvoinstančního správního úřadu se zřetelem na právní názory, týkající vázanosti běhu doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR na vykonatelnost rozhodnutí tak, jak byly vyjádřeny v odůvodnění tohoto rozsudku.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odst.1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci samé částečně úspěšný, žádné náklady spojené s řízením mu nevznikly. Proto soud ve výroku II. rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto usnesení. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 28.července 2011

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu